

Arrest

nr. 202 797 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. R., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U bent minderjarig en werd 16 jaar geleden geboren in het dorp Janmarde Qasab, district Balkh, provincie Balkh. U woonde er met uw vader en twee oudere broers. Uw moeder overleed zes jaar geleden aan diabetes. U werkte er met uw vader en oudere broer R. in een moto- en fietsherstelplaats.

Uw oom langs vaders kant - de broer van uw vader - werkt voor de taliban. Hij eiste van uw vader ook dat hij zijn oudste zoon, N., met hem zou meesturen.

Om die reden kwam hij enkele keren naar de winkel om hierover met uw vader te spreken. Op een avond lichtte uw vader uw broer N. hierover in en daarop besloot deze laatste om zich aan te sluiten bij het ALP ('Afghan Local Police'). Hij werkte vervolgens in Amarkhail.

Drie maanden later - op 15 'jauza' (5 juni 2015) - overleed N. bij gevechten met de taliban. Toen ze zijn lichaam naar huis brachten, kwam uw oom langs en zei dat als hij met hem was meegegaan hij nog in leven zou geweest zijn. Twee dagen later zou uw oom terugkomen. Hij kwam echter de volgende dag al terug en eiste nu uw broer R. op en wou dat u naar Pakistan zou worden gestuurd. Uw vader wou dit niet en besloot jullie naar zijn vriend H. in Mazar-e-Sharif te sturen.

Hij gaf jullie ook geld mee. Tot de avond hadden jullie telefonisch contact met jullie vader, maar 's morgen niet meer. Via de man van jullie tante probeerden jullie hem te contacteren. Hij vond uw vader dood in jullie huis. Uw oom, zijn eigen broer, had hem vermoord. Daarop besloten jullie het land te verlaten. Dit was twee dagen na de dood van uw broer N.. Samen met uw broer R. (OV X en CG X) ontvluchtte u Afghanistan.

Op 5 oktober 2015 kwamen jullie aan in België en vijf dagen later dienden jullie jullie asielaanvragen in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het opvallend is dat uw oom verschillende keren uw broer N. opeist als nieuwe rekrut voor de taliban, niets onderneemt wanneer hij zich aansluit bij de ALP en u en uw broer pas opeist wanneer uw broer gestorven is (CGVS vragen 31, 43, 55-60, 64-66)). Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat uw oom er werkelijk op gebrand was iemand van uw broers te dwingen zich aan te sluiten bij de taliban. In dat opzicht is het vreemd dat hij elke poging staakt eens uw broer zich aansloot bij de ALP. Er komt zelfs geen reactie van zijn kant. Gelet op het feit dat hij zelf erg machtig is en gelijk wat kan doen, is het frappant dat hij niets onderneemt eens uw broer lid werd van de ALP (CGVS vragen 42-48). Pas na de dood van uw broer verandert hij het geweer van schouder en richt hij zich op zijn andere neven, nl. u en uw broer R.. Dat hij zich niet eerder op u of uw broer R. richtte eens duidelijk werd dat uw oudste broer N. zich niet zou aansluiten bij de taliban, valt binnen de door u beschreven context moeilijk te verklaren. Er mag op zijn minst verwacht worden dat hij op één of andere manier zijn ongenoegen zou laten blijken over de keuze van uw broer, maar uit uw verklaringen blijkt dat hij niets deed. Dit doet twifelen aan uw versie van de feiten. Iemand die (volgens u) een prominente positie bekleed bij de taliban, koste wat het kost een neef van hem wil inlijven, maar vervolgens hoort dat die zich aansloot bij de ALP mag toch verondersteld worden hier op te reageren: ofwel door een andere neef quasi onmiddellijk te trachten te rekruteren ofwel door sneller represailles te nemen op jullie gezin. Doordat hij totaal niets deed, kan zijn interesse in uw broer en zijn familie sterk gerelativeerd worden en komt dit aspect van uw relaas weinig geloofwaardig over.

Bovendien blijft het onduidelijk waarom hij er zo op gebeten was u of één van uw broers te rekruteren: jullie waren duidelijk niet bereid voor de taliban te strijden. Ook u kunt daar geen duidelijke verklaring voor geven (CGVS vraag 90, 93). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw oom pogingen ondernam om u of uw broers te overtuigen van de zaak van de taliban in plaats van dwang te moeten gebruiken (CGVS vragen 68-81, 89, 94-96). Pas 4 à 5 maanden voor de dood van uw broer N. begon uw oom naar hem te vragen (CGVS R. vragen 71-76). Op dat moment waren uw twee oudere broers al volwassen (CGVS R. vragen 34, 83). Mocht hij oprechte interesse in jullie hebben gehad als potentiële rekruten, had hij de jaren ervoor al ruim de tijd en gelegenheid gehad om jullie geweldloos te proberen overtuigen van de ideologie en de strijd van de taliban. Dit gebeurde niet. Het ontbreken van enige vroegere rekruteringspogingen valt moeilijk te rijmen met uw ooms huidige uitgesproken wens om één van jullie te dwingen voor hem of op zijn minst de taliban te werken. De werkwijze van uw oom komt allerminst geloofwaardig over en had moeilijk kunnen leiden tot het rekruteren van een overtuigd medestander.

Daarnaast verklaart uw oudere broer Ra. dat hij optrok met A. K. Az. (CGVS R. vragen 54-57).

Uit informatie (zie blauwe map van het administratief dossier CGVS) blijkt dat dit een 'oud-mujahed' is die nu zetelt in het Afghaanse parlement. Hij heeft ook nauwe banden met gouverneur At., die op zijn beurt beschuldigd wordt van maffiapraktijken. Dat uw oom als talibancommandant zou optrekken met een regeringsfunctionaris lijkt los van de louche praktijken waarmee Az. zich mogelijk inhield, onwaarschijnlijk. Gelet op de door u genoemde activiteiten van uw oom is het aannemelijker dat ook hij betrokken was bij bepaalde criminele activiteiten maar dat hij dan lid zou zijn van de taliban wordt hierdoor echter verder ondergraven.

Verder is uw beschrijving van de dag dat uw broer gedood werd, de dag erna en de daarmee gepaard gaande bezoeken van uw oom eerder beperkt en oppervlakkig (CGVS vragen 55-60, 85-87). Veel verder dan de feitelijke opsomming dat uw oom kwam en aan uw vader zei dat zijn zoon nog geleefd zou hebben indien hij zijn zoon met hem had laten meegaan, komt u niet. Zo een moment zou u toch uitgebreider en meer doorleefd moeten kunnen beschrijven. Bovendien komen uw verklaringen niet overeen met die van uw broer. Zo stelt u uw oom de dag van uw broers' dood reeds dreigde dat hij jullie met of zonder geweld zou meenemen terwijl R. dit de dag van zijn begrafenis situeert (CGVS R. vragen 49, 63-69). Dat jullie over een dergelijk cruciaal element geen eensluitende verklaringen afleggen, doet sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Tot slot, betreffende de dood van uw vader, geeft u slechts een minimum aan informatie (CGVS vraag 85). Meer dan dat de man van uw tante naar hem ging kijken en hem vermoord terugvond, kan u niet vertellen. Waarop u zich baseert om te stellen dat uw vader door uw boze oom werd gedood, laat staan hoe dit in zijn werk zou zijn gegaan, is onduidelijk. Aangezien de dood van uw vader een ingrijpende gebeurtenis moet zijn, bovendien - althans volgens uw verklaringen - gekinkt zou zijn met jullie vertrek, is het frappant vast te stellen dat u niet spontaan via Ha. om meer bijzonderheden zou hebben gevraagd en hier ook niet meer details kan over geven. Jullie verlieten vervolgens Afghanistan waardoor het ook onduidelijk blijft wie er dan na het overlijden van uw vader het nodige heeft gedaan om één en ander te regelen, zoals bijvoorbeeld de begrafenis. De wijze waarop u hierover vertelt is puur zakelijk en wekt allerminst de indruk dat u hierbij persoonlijk bent betrokken. Dit alles doet andermaal twifelen aan de waarachtigheid van uw verhaal, minstens aan de omstandigheden waarbij uw vader volgens u het leven zou hebben gelaten.

Op basis van alle bovenstaande elementen kan enkel vastgesteld worden dat u er onvoldoende in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van uw vrees voor vervolging door uw oom langs vaderskant. U bent er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U legt ook geen documenten voor die bovenstaande redenering kunnen wijzigen. U legt geen enkel stuk neer dat zou toelaten uw identiteit, herkomst, reisweg of aangehaalde asielmotieven te ondersteunen. U legt enkel een persartikel neer betreffende de algemene situatie in Mazar-i Sharif, maar dit heeft op geen enkele manier betrekking op uw persoonlijke situatie. Betreffende deze algemene situatie wenst het CGVS hieronder het volgende op te merken:

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw broer H. Ra. een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: verschillende internetartikels in verband met aanslagen in Afghanistan in 2017 (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota een aantal bladzijden uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 57 van de Vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn.

Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel dat handelt over een vreemdeling die een asielaanvraag indient aan de grens, daar waar verzoeker zijn asielaanvraag indiende in het Rijk (zie het formulier "Bijlage 26" van 8 oktober 2015, zie administratief dossier, stuk 20). Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 57 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.3.2.2. Verzoeker stelt zijn oom langs vaderskant, die bij de taliban zou zijn aangesloten, te vrezen, meer bepaald vreest hij te worden gerekruteerd. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het gebrek aan initiatief van verzoekers oom wanneer verzoekers oudste broer N. zich aansluit bij de 'Afghan Local Police' (hierna: ALP) ernstig diens interesse in verzoekers broer N. en zijn familie relativeert; (ii) het ontbreken van enige vroegere rekruteringspogingen niet te rijmen valt met verzoekers oom huidige uitgesproken wens om ofwel verzoeker, ofwel zijn oudere broer Ra. te dwingen voor hem of op zijn minst voor de taliban te werken; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom als talibancommandant zou optrekken met een regeringsfunctionaris, die op zijn beurt wordt beschuldigd van maffiapraktijken; (iv) verzoekers beschrijving van de dood van zijn broer N., de dag erna en de daarmee gepaard gaande bezoeken van zijn oom beperkt en oppervlakkig zijn en bovendien niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van zijn broer Ra.; (v) verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader eveneens vaag en oppervlakkig zijn en het frappant is vast te stellen dat hij niet spontaan via Ha. om meer bijzonderheden zou hebben gevraagd en (vi) verzoeker geen enkel stuk neerlegt dat zou toelaten zijn identiteit, herkomst, reisweg of aangehaalde asielmotieven te ondersteunen en het persartikel louter betrekking heeft op de algemene situatie in Mazar-i-Sharif hetgeen niet vermag de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Afghanistan is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen documenten voorlegt die zijn identiteit of zijn asielaanspraak enigszins kunnen staven. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn aanspraak. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren. De Raad wijst er verder op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielaanspraak van verzoeker.

Verzoeker herhaalt in onderhavig verzoekschrift dat zijn vader gedood werd door de Taliban en dat hij vreest te worden gerekruteerd door de Taliban. Terecht wordt in de bestreden beslissing evenwel gesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt aangezien het gebrek aan initiatief van verzoekers oom wanneer verzoekers oudste broer N. zich aansluit bij de 'Afghan Local Police' (hierna: ALP) ernstig diens interesse in verzoekers broer en zijn familie relativeert en het ontbreken van enige vroegere rekruteringspogingen niet te rijmen valt met verzoekers oom huidige uitgesproken wens om ofwel verzoeker, ofwel zijn oudere broer Ra. te dwingen voor hem of op zijn minst voor de Taliban te werken. Met het betoog dat verzoeker en zijn broer geen verklaring hebben voor de handelswijze van hun oom, zij hier hooguit naar kunnen gissen, zij naar best vermogen hebben geantwoord op de door hen gestelde vragen, zij alleen maar kunnen bevestigen dat hun oom hen aanvankelijk met rust heeft gelaten maar hen actief heeft benaderd na de dood van hun broer N. en hij meent dat de commissaris-generaal een interpretatie heeft gegeven aan de feiten die niet overeenstemt met zijn interpretatie, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het in de Afghaanse context niet hoeft te verbazen dat een lidmaatschap van de Taliban samengaat met het uitoefenen van criminele activiteiten, beperkt hij zich tot het uiten van een blote bewering, waarmee hij niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: *"Daarnaast verklaart uw oudere broer Ra. dat hij optrok met A. K. Az. (CGVS R. vragen 54-57). Uit informatie (zie blauwe map van het administratief dossier CGVS) blijkt dat dit een 'oud-mujahed' is die nu zetelt in het Afghaanse parlement. Hij heeft ook nauwe banden met gouverneur At., die op zijn beurt beschuldigd wordt van maffiapraktijken. Dat uw oom als Talibancommandant zou optrekken met een regeringsfunctionaris lijkt los van de louches praktijken waarmee Az. zich mogelijk inhield, onwaarschijnlijk. Gelet op de door u genoemde activiteiten van uw oom is het aannemelijker dat ook hij betrokken was bij bepaalde criminele activiteiten maar dat hij dan lid zou zijn van de Taliban wordt hierdoor echter verder ondergraven."*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt tevens op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent de dag dat zijn broer N. gedood werd, de dag erna en de daarmee gepaard gaande bezoeken van zijn oom vaag en oppervlakkig zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo beperkt verzoeker zich veeleer tot een feitelijke opsomming dat zijn broer vermoord werd en het lijk naar het huis werd gebracht, dat zijn oom kwam en aan verzoekers vader meedeelde dat zijn zoon nog geleefd zou hebben indien hij zijn zoon met hem had laten meegaan. Verder gevraagd naar een omschrijving van die dag beperkt verzoeker zich wederom tot het uiteenzetten van feitelijkheden (administratief dossier, stuk 5, p. 8-10, vraag 56 en p. 12-13, vraag 85-87). Dat verzoeker zich beperkt tot ontwijkende en oppervlakkige verklaringen aangaande de dag waarop zijn broer N. gedood werd en de periode die hierna volgde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde, doorleefde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen aangaande het tijdstip waarop zijn oom zou hebben bedreigd om hem en zijn broer Ra. met of zonder geweld mee te nemen niet in overeenstemming met de verklaringen van zijn broer Ra. Verzoeker verklaart immers dat zijn oom de dag van de dood van zijn broer reeds dreigde om hen mee te nemen (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 12, vraag 56 en 85), daar waar uit het gehoorverslag van zijn broer Ra. (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat deze verklaarde dat hun oom de dag van de begrafenis deze bedreigingen zou hebben geuit. Met het louter minimaliseren van deze tegenstrijdigheid door te betogen in onderhavig verzoekschrift dat zijn oom wel degelijk kort na (dag na) de begrafenis van zijn broer N. een rekruteringspoging heeft gedaan en dit *grosso modo* overeenstemt met de verklaringen van Ra. slaagt hij er allerm minst in voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken. Dat verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over dergelijk cruciaal element van hun asielrelaas ondermijnt in ernstige mate de waarachtigheid ervan.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze nog overweegt dat verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader dermate vaag en oppervlakkig zijn dat zij de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas verder ondermijnen, minstens de omstandigheden waarbij verzoekers vader volgens hem het leven zou hebben gelaten. Gevraagd naar de dood van zijn vader, beperkt verzoeker zich tot een minimum van informatie: "*Snachts stuurde hij ons naar Ha. en het was nacht als we aankwamen, we belden snachts mijn vader antwoordde niet, dan opnieuw hij antwoordde niet en mijn broer gaf dan dan het nummer van mijn tante's man en dan belde hij. Als Ha. de echtgenoot van mijn tante beld e om te vragen naar A. zei hij hij kwam niet naar de winkel vandaag Ha. zei bij hem thuis te gaan kijken en als hij naar het huis ging zag hij mijn vader dood liggen, we wilden naar mijn vader gaan en dan zei Ha. dat ze voor jullie de vader hadden gedood en als je gaat zullen ze je ook doden. En als jullie hie rblijven zal hij mss ook iets doen met mijn zoon of dochter hij is erg machtig.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13, vraag 85). In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekers gebrek aan initiatief om spontaan verdere informatie te vergaren over de dood van zijn vader via Ha. verder zijn geschetste vrees relateert en verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas, nu verzoeker verklaart dat de dood van zijn vader gelinkt is aan zijn vertrek uit Afghanistan.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn familieleden ervan overtuigd zijn dat hun vader vermoord werd door hun oom, met name diens broer, omwille van de weigering van verzoekers vader om zich aan te sluiten bij de taliban en tevens de weigering van verzoeker en zijn broer Ra., is wederom een blote bewering. Verzoeker maakt hiermee allerm minst duidelijk op welke basis hij zich steunt om te stellen dat zijn vader werd gedood door zijn oom, laat staan hoe dit in zijn werk zou zijn gegaan.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De thans voorgelegde internetartikels in verband met de situatie in Afghanistan in 2017 (verzoekschrift, stuk 3) vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Het asielrelaas van verzoeker is niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

In zoverre verzoeker aanvoert dat er in Afghanistan geen intern vestigingsalternatief bestaat nu er ook recent in Kabul een bomaanslag plaatsvond waarbij meer dan 150 burgerslachtoffers vielen, dient te worden benadrukt dat *in casu* allerminst toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Kabul. Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar algemene krantenartikelen toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund – en de stelling dat de situatie in de provincie Balkh onveilig is, waarmee hij evenwel niet vermog aan te tonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt voorts dat de analyse zoals hiervoor geciteerd uit de bestreden beslissing heden nog steeds actueel en correct is. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER